

Sebep Arayanın Kendini Görmesi

– MESUT ÇİFTÇİ · 16 Nisan 2011

Yeterince uykusuz kalırsa insan, kendisini görebilir gerçek olmayan görüntülerin arasında. Aslında görüntüler gerçek olmasa da yansımalar gerçektir. Çoğu insan yeterince uykusuz kalıp kendini gördüğünde elbette ki kendini tanıyamaz. Çünkü kendisini daha önce hiç görmemiştir çoğu insan. Kendini görmeyi ve tanımayı becerebilen nadir azınlıkta insanlar arasında bulunmaktan hoşlanmadıklarından pek tanınmazlar. Aynadan yansıyanlarsa yalnızca inanılan yalanlardır. Yalanlarla yaşar insan, yalansız yaşamak için yalanlar söyler kendisine. Sonra gerçekler ve yalanlar birbirlerine karıştıklarından hangisini yaşadığını bilemez insan. Oysa bilmemek değildir ayıp olan görememektir.

Her insan bir yazık olmuş hissi büyütür içinde. Fakat çoğu insan bu yazık olmuş hissinin neden kaynaklandığını bilemez. Bu yazık olmuş hissi bir katreden başlar büyümeye ve ummana dönüşür insanın içinde. Sonra bu ummanda çıkan bir fırtına ile dev bir anafora dönüşür bu yazık olmuş hissi. Artık mahsusuktan mutluymuş gibi yapsa da ruhunu yerinde bulamaz insan. Ruhunun izlerini takip ederken takatten kesilir. Tüm lezzetler yitirilir birden. Artık ağlamanın da bir manası kalmamıştır. Oysa ağıt makamında ağlamaların iç çekişlerinde yaşadığını zannedirdi insan. Bu yüzden hep gizlerdi gözyaşlarını. Artık gözyaşlarını gizlememesinin nedeni de budur.

Bir de insanın burnunun direği sızlar bazen. Her şeyi yitirmeden öncedir bu sızlamalar ve sebepsiz yere sızlanmalar. Bu kuş görse gökyüzünde insan; uçamadığına değil, gökyüzündeki kuşa değil, gökyüzünün kendisine değil, bizzat kendisine ağlar. Sebepe aramaktan vazgeçip, sebep olduğunun farkına varır. Bu farkında olma durumudur gerçek olan. Gerisi nahoş hatıralardan oluşan yalanlarla örtülü ve zamanla silikleşen birkaç nefesten başka bir şey değildir.